

Cel mai nobil,cald veșmânt

Lucian-Horațiu Hînsa

O carte poștală
Scrisoare banală,
Rutină dormindă
Plăcere murindă-
Același lucru ? Nu mai vreau !
Măcar de-ar fi un scris mai suplu,
Ori o nouă informație-
Scutur plicul, doar dizgrație.

În camera cea goală
Gând rebel îmi las să zboară -
"Toate-s doar iluzii" îmi spun ,
"Și speranțe de prisos,
Ca și frunze de arțar pe drum
Ce se scutur și cad jos".

Și-n această întristare
Ce-aș putea să fac eu oare?
Este atestat din timpuri
Gânditorii rămân singuri,
Și-n singurătate rece
Chiar și iarna se petrece
Cu veșmânt viu, cristalin
Foi astrale,alb deplin.

Oh- oare n-aș putea și eu
O fărâmbă din acest destin
Albului curat să-nchin ?
Oh- oare toate sunt o iarnă
Pentr-un suflet trecător
Ce-n zadar iubirea-și cheamă
Într-un vis nemuritor?

Căci există-n om un vis,
Un vis tandru, pur și sfânt
Răsădind pe-acest pământ
Cel mai nobil, cald veșmânt.
Și acest veșmânt ce omului îi stă în fire
Poartă nume de iubire.